

LIPSA VINOVĂȚIEI PENALE – CONTRACT CIVIL ÎNCHEIAT PRIN ACORDUL PĂRȚILOR CAUZA C.R. versus M.F. și STATUL ROMÂN

Conf.univ. dr. Ana Călin
Universitatea „Danubius” Galați

Masterand Otilia Doina Perianu
Universitatea „Danubius” Galați

Cursurile post universitate demasterat organizate de Universitatea danubius Galați, a fost monetul declanșării emulației din partea absolvenților diferitelor facultăți cu profil umanist, juridic, economic, tehnic de a aduce în atenție multitudine de resurse izvorâte de practica de fiecare, nevalorificate încă.

Obiectul de studiu evaluarea probelor în dreptul penal general, disciplină care se studiază în semestru I, a scos în evidență cazuistica atât de necesară, valorificării în cadrul cursurilor de master, dar și prin dezbaterile care au avut loc în cadrul seminariilor .Organizarea unui simpozion dedicat în special valorificării lucrărilor elaborate de masteranzi constituie încă o dovadă a inepuizabilei cazuistici , care printr-o cercetare științifică atentă își așteaptă generalizarea, îndeosebi prin cunoașterea acestora de grupuri cât mai largi de specialiști.

Administrarea probelor în dreptul penal general, părea , în starea incipientă , că s-ar putea concretiza în analize sterile a principiilor de drept cunoscute,. Sflul nou adus de masteranzi prin diversele ocupații, a determinat fără exagerare o adevărată școală a practicienilor ,printr-o manifestare evidentă a acestora de a face schim de idei și a valorifica din propriile acumulări ,întrucât, aici s-a urmărit ;

- aprofundarea și specializarea în cunoașterea particularităților probațiunii în raport de spețificul conținutului juridic constitutiv al infracțiunii;
- al anumitor forme și genuri de infracțiuni; continuă, continuată, complexă, progresivă , de obicei;
- al noilor încriminări din legile speciale sau legile extrapenale ; formele evaziunii fiscale, infracțiunile specifice sau din legile extrapenale ; formele evaziunii fiscale ,infracțiuni specifice societăților comerciale prevăzute de Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, traficul de droguri, traficul de persoane , infracțiuni din domeniul informaticii și din domeniul financiar bancar, infracțiuni de corupție, terorism etc;
- al formelor de participației penale la săvârșirea unor asemenea infracțiuni ; coautorat, instigare, complicitate și participație improprie;
- în cazul formelor pluralității de infracțiuni ; concurs real, concurs ideal, recidivă mare postcondamnatorie ,recidivă mare post executorie , mica recidivă, pluralitatea intermediară.

Referatele elaborate de masteranzi pentru susținerea acestui examen, dar în în același timp și temele pentru lucrările de dizertație , au scos în evidență metode dintre cele mai diferite pentru stabilirea vinovăției în infracțiunilor cercetate.

S-a urmărit evaluarea cazurilor prin corborarea literaturii de specialitate , a doctrinei și a spețelor publicate ,îndeosebi cu privire la stabilirea vinovăției.De la identificarea actelor preparatorii și a actelor pregătitoare ,instituție prea sumar evidențiază în lege , valorificată pe cale de excepție , dar și datorită unei prea restrânse arii de cercetare, doctrina limitându-se a opinia că asemenea acte de regulă pot fi asimilate tentativei și numai în cazuri excepționale reglementate separat.Pentru stabilirea vinovăției au fost cercetate metodele de folosire câinilor de serviciu, dar și împrejurările concrete în care pot fi descoperite C.E.C.-urile fără acoperire , a obținerii unor soluții de achitare în fața instanțelor de judecată, ceea ce denotă unele neajunsuri ale cercetării și urmăririi penale și stabilirea vinovăției pentru această etapă procesuală.

Descoperirea infracțiunilor de corupție a constituit o preocupare constantă a masteranzilor, aceștia organizându-se ei înșiși în grupuri de cercetare pentru , pe segmente de activități , tocmai pentru îndeosebi pentru identificarea infracțiunilor de spălare a banilor.

Metodele de stabilirea a vinovăției pentru identificarea autorilor traficului de persoane, a infracțiunilor informatice a format convingerea persuasiunii masternazilor pentru cunoașterea și soluționarea în condițiile legislației interne și internaționale a unor asemenea cazuri.

Formele de vinovăției și acuitatea fapturilor de decizie juridică pentru dovedirea acestuia poate fi observată și printr-un caz soluționat de Curtea de Apel Galați, pe care îl prezentăm sub forma concluziilor susținute în apărare în fața acestei instanțe de control judiciar.

Dosarul a fost soluționat de Curtea de Apel Galați, ca urmare a procedurii de strămutare dispusă de Inalta Curte de Casație și Justiție.

Împotriva recursurilor declarate de partea vătămată M. F. și Parchetul de pe lângă Tribunalul Constanța.

„ Onorată instanță, domnă președintă, domnule procuror

In fapt, prin rechizitoriul din 31 iulie dat în dosarul nr. 5438/P/1999 Parchetul de pe lângă judecătoria Constanța, a dispus trimiterea în judecată a subsemnatului C. R., pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune prevăzută de art. 215 alin. 3 cod penal, al cărui text este;

„ Inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, în așa fel încât fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate...”

In cazul de față ne află, în fața unui contract de împrumut, clauzele acestuia rezultă din chitanța încheiată la data de 04.02.1993 al cărui conținut nu lasă echivoc, deoarece;

„ Subsemnatul C. R., ... declar că am primit de la M. F.... suma de 22.000 USD (douăzeci și două mii dolari SUA) pe care urmează să-i folosesc în scopul achiziționării utilajelor ce vor fi puse la dispoziția S.C. MC Internațional S.R.L. pentru îndeplinirea obiectului de activitate.”

Judecătoria Constanța, nu a reținut fapta de înșelăciune pentru care a fost sesizată prin rechizitor și în conformitate cu prevederile art. 11 pct.2 lit.a cod procedură penală raportat la art. 10 lit.b cod procedură penală și a dispus **ACHITAREA subsemnatului**.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut;

„ La data de 21.01.1993 inculpatul C. R. înființează împreună cu asociata M. F. o societate cu capital mixt româno – canadian; societatea a fost înmatriculată la Registrul Comerțului la data de 09.03.1993, obiectul de activitate principal fiind producerea și desfacerea produselor de panificație.

Capitalul inițial la data constituirii societății a fost de 590.000 lei care 354.000 respectiv 60% aparține inculpatului C. R.. iar suma de 236.000 lei reprezentând 40% reprezenta aportul numitei M. F.

Conform înțelegerii intervenite între părți demonstrate prin scrisorile reciproce expediate și aflate la dosarul cauzei, construirea unei fabrici de pâine s-a executat în Constanța, str. Samuel Micu nr. 21, pe terenul deținut de proprietarul C.R., activ care nu a fost inclus în capitalul social ca aport în natură..

Comanda imobilului construit și recepția acestuia s-a făcut pe numele inculpatului C. R. - persoană fizică prin procesul - verbal nr. 4483/15.12.1992, data când societatea nu era încă înființată. Inculpatul C. R., tot în calitate de persoană fizică, în baza comenzii nr. 9341/1992 a achiziționat utilajele planificate pe baza contractului nr. 13040/29.03.1993, dată la care societatea era înființată, pentru suma de 7.483.762 lei.

Intre momentul înființării societății 29.03.1993 și momentul înmatriculării acesteia la Registrul Comerțului 09.03.1994, și deasemeni, anterior contractului de achiziționare a utilajelor 29.03.1993 – dar care s-a încheiat pe baza comenzii făcute de persoana fizică C. R. în anul 1992 la data de 04.02.1993, partea civilă M. F., a înmănat inculpatului C. R. suma de 22.000 USD conform chitanței aflate la fila 21 din dosarul de urmărire penală, în care se specifică în mod expres, că suma respectivă să fie folosită în scopul achiziționării utilajelor ce vor fi puse la dispoziția S.C. MC INTERNAȚIONAL S.R.L.:

La 20.09.1999, deci la aproximativ 6 ani și jumătate de la data la care s-au dat banii, partea civilă M. F. – asociată în cadrul S.C.MC INTERNAȚIONAL S.R.L., formulează prin intermediul mandatarului B. B. T. plângere penală împotriva inculpatului C. R., pentru săvârșirea infracțiunilor de înșelăciune și fals intelectual, reiterând practic plângerea formulată la 02.06.1997 și în care, textual învederează următoarele;

„ In fapt, pe data de 04.02.1993 la solicitările învinutului, i-am împrumutat acestuia suma de 22.000 dolari. Suma solicitată drept împrumut îi era necesară achiziționării unor utilaje necesare funcționării brutăriei, care, după estimările învinutului, s-ar fi ridicat la suma de 22.000 USD, acesta reprezentând cota lui de participare.

Având în vedere această înțelegere, pe data de 04.02.1993, i-am împrumutat învinutului suma de 22.000 dolari SUA, urmând ca noi să facem și contract de asociere.

Fapta învinutului de a mă induce în eroare cu privire la cuantumul de dolari necesar achiziționării utilajelor, precum și modul de folosire a acestor sume în interes personal, cauzându-mi astfel un prejudiciu imens, constituie elementele infracțiunilor de gestiune frauduloasă și înșelăciune.”

Potrivit prevederilor art. 215 alin. 3 teza I ,cod penal, inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât fără această eroare s-a executat contractul în condițiile stipulate , constituie infracțiunea de înșelăciune.

Incadrarea juridică a faptei, prin rechizitoriu , este aceea de înșelăciune , reținându-se în sarcina inculpatului că a indus în eroare partea vătămată , cel înșelăt M. F. Nu ar fi fost de acord cu ocazia încheierii la data de 04.02.1993 a unei convenții, prin prezentarea unei situații a societății alta decât cea reală, în sensul că inculpatul C. R. a achiziționat pe cont propriu ,fără încuviințarea părții vătămate , o linie de utilaje de panificație, folosind bnii avansați de aceasta.

Deși a fost cercetat și pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu ,fals intelectual ,fals în înscrisuri sub semnătură privată și evaziune fiscală,prin același rechizitoriu ,inculpatul C. R. , a fost scos de sub urmărire penală , considerându-se că nici una din aceste fapte nu există.

Tinând cont de limitele investirii instanței, a actului de inculpare instanța apreciază că de esența infracțiunii de înșelăciune în convenții este inducerea în eroare având ca rezultat păgubirea părții vătămate în momentul încheierii convenției, care nu ar fi fost încheiată, dacă nu ar fi existat respectiva eroare, însă chiar în cuprinsul plângerii penale formulate de partea civilă M. F. prin mandatarul B. B. T. , rezultă că suma de 22.000 USD, a fost dată cu titlul de împrumut inculpatului ; suma solicitată drept împrumut era necesară achiziționării unor utilaje a liniei de credit de panificație,pe care inculpatul trebuia să o pună la dispoziția S.C. MC INTERNAȚIONAL S.R.L: , pentru împlinirea obiectului de activitate al societății, fără a se preciza însă în nici un fel în ce condiții se va materializa această punere la dispoziție.

„Pentru ca o faptă să constituie infracțiune – temei al răspunderii penale – se cere ca ea să fie săvârșită cu vinovăție, adică făptuitorul să aibă o anumită poziție psihică în procesul săvârșirii ei..Atitudinea psihică ce precede sau însoțește săvârșirea faptei este alcătuită din elementele intelective, afective și volitive care dau un anumit conținut vinovăției și formelor acestora.

În consecință, putem spune că latura subiectivă a infracțiunii constă în atitudinea psihică manifestată de făptuitor,înainte sau în timpul săvârșirii faptei prevăzută de legea penală, sub forma intenției sau culpei, aceasta fiind în strânsă legătură cu latura obiectivă cu care formează un tot coerent și inseparabil. A se vedea în acest sens Augustin Ungureanu – Drept penal român , partea generală, Editura Lumina Lex , 1995.

În practica judiciară s-a decis în mod constant , că atâta vreme cât nu s-a făcut dovada că pentru încheierea convenției de către partea vătămată, inculpatul s-ar fi folosit de vreun mijloc de inducere în eroare, în lipsa căruia acesta nu ar fi consimțit la perfectarea înțelegerii în cadrul unei convenții civile , chiar dacă în momentul încheierii acesteia știa , că nu o va îndeplini.Trecerea din domeniul civil în domeniul penal are loc numai atunci când ,fie la încheierea convenției , fie pe parcursul executării ei ; în speță ne limităm numai la a aprecia asupra primei situații, pentru a o convinge pe cealaltă parte ,că își va respecta obligațiile , decizia penală nr. 922/1998 a Curții de Apel București – secția penală.

În volumul II al lucrării Practica judiciară Penală – Editura Academiei 1999, profesorul George Antoniu precizează, că nu există infracțiune dacă făptuitorul nu a utilizat mijloace frauduloase pentru a determina încheierea contractului.

Deasemnea, simpla neexecutare a unei obligații luată în cadru unei convenții nu are caracter penal, sau executarea necorespunzătoare a unui contract, chiar dacă acesta produce o pagubă precontractuală, nu constituie infracțiune; a se vedea C. Bulai, A. Filipaș, C. Mitrache –, Instituții de drept penal ,,Editura Trei 2001.

Din toate aceste considerent, instanța va aprecia că prezenta cauză dedusă judecății este de fapt un litigiu comercial între doi asociați, de competența instanțelor civile și pentru aceste motive ,în baza art. 11 pct. 2 lit.a cod procedură penală raportat la art. 10 lit. d cod procedură penală ,îl achită pe inculpatul C. R. pentru infracțiunea de înșelăciune, faptă prevăzută și pedepsită de dispozițiile art. 215 alin. 3 cod penal, întrucât fapta nu este prevăzută de legea penală.

În baza art. 346 alin. 4 cod procedură penală, privind rezolvarea acțiunii civile instanța penală nu va soluționa acțiunea civilă, întrucât a pronunțat achitarea pentru cazul prevăzut de art. 10 lit.d.”

Impotriva hotărârii nr. 1105 din 29.05.2002 ,pronunțată în dosarul nr. 12467/2001 de judecătoria Constanța a declarat apel Parchetul de pe lângă judecătoria Constanța și partea civilă M. F.

După analiza motivelor de apel Tribunalul Constanța prin decizia penală nr. 918 din 22.10.2002 pronunțată în dosarul nr. 1356/2002 în baza art. 379 , pct. 1 lit. b cod procedură penală, a respins ca nefondate apelurile declarate de Parchetul de pe lângă judecătoria Constanța și partea civilă M. F..

Instanța de apel, Tribunalul Constanța; reține ;

„ Analizând legalitatea și temeinicia sentinței penale apelate, în raport cu motivele de apel invocate , cât și din oficiu , potrivit art. 371 alin. 2 cod procedură penală, se constată că apelurile Parchetului de pe lângă judecătoria Constanța și al părții civile M. F. nu sunt fondate .”.

In alin. 3 al art. 215 cod penal este prevăzută o formă specială a infracțiunii de înșelăciune, cunoscută sub denumire de „ înșelăciune în convenții „, conform căreia , aceasta constă în inducerea în eroare sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât fără această eroare cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stuipulate”

Cu alte cuvinte ,este necesar ca inducerea în eroare sau menținerea în eroare să fi avut un rol hotărâtor în determinarea persoanei la încheierea sau executarea contractului în condițiile stipulate.

Se reține că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă judecătoria Constanța , inculpatul C. R., a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 215 alin. 3 cod penal, iar în lipsa altor precizări cu prilejul cercetării judecătorești, instanța de apel consideră încadrarea ca fiind art. 215 alin. 1 și 3 cod penal cu aplicarea art. 13 cod penal.

Convenția încheiată între părți la 04.02.1993 ,privind achiziționarea în nume propriu a unor utilaje în vederea folosirii procesului tehnologic, urmează a fi analizate pentru a se verifica în ce măsură obligațiile asumate s-au constituit în promisiuni nereale.

Fiind vorba de o convenție , interpretarea acesteia , în vederea stabilirii drepturilor și obligațiilor părților,nu se poate face decât în conformitate cu prevederile art. 977 -985 cod civil, referitor la interpretarea convențiilor .

Astfel, interpretarea convențiilor se face după intenția comună a părților ,iar clauzele se interpretează unele prin altele..

Intenția comună a părților a fost de a crea o societate comercială , în sensul Legii nr. 31/1900 în care părțile s-au hotărât să pună în comun aporturile lor cu scopul de a împărți foloasele ce ar putea deriva și de a participa la afaceri.

Aportul inculpatului l-a constituit folosirea terenului în suprafață de 529,17 m.p., situat în Constanța, pe care s-a ridicat o construcție în vederea folosirii acesteia pentru realizarea obiectivului de activitate al societății la care se adaugă munca.

In ceea ce privește suma de 22.000 USD la care se adaugă și suma de 5.000 USD adusă ulterior , reprezintă aportul asociatei M. F. la capitalul societății.

Urmarea aporturilor celor doi asociați, s-a realizat o investiție de 56.169 USD calculată conform expertizelor , care reprezintă 32.320 USD – valoarea construcției și a terenului, 15.037 – valoarea utilajelor , 4.812 USD – cheltuielile de transport care aparțin în proporție de 50% și lui M. F.

Se reține în rechizitoriu , că inculpatul ar prezenta o situație a societății alta decât reală, ori în înscrisul încriminat, inculpatul nu face referire la situația societății , de natură a crea confuzii, singura referire vizează obligația , liber asumată de inculpat conform căreia după achiziționarea utilajelor , acestea să fie puse la dispoziția societății.

Nici nu se putea altfel, întrucât contractul și comanda pentru utilaje fusese încheiate anterior ; noiembrie 1991, pe numele inculpatului ca persoană fizică, societatea nefiind încă constituită, iar avansul pentru comanda utilajelor fusese achitată de inculpat ca persoană fizică, o dată cu semnarea comenzii și a contractului în noiembrie 1992, cu 5 luni înainte de constituirea societății .

Asociata a luat cunoștință nemijlocit de modul în care s-a realizat investiția , din prima lună, după finalizarea investiției , iar în cei doi ani și jumătate cât a funcționat societatea , nu și-a manifestat în vreun fel dezacordul cu privire la derulare contractului.

De esența infracțiunii de înșelăciune în convenție este inducerea în eroare , având ca rezultat păgubirea părții civile.

Critica susținută de Parchet privind existența infracțiunii de înșelăciune nu este întemeiată.

Atât în actul de trimitere în judecată ; rechizitoriul din 31.07.2000) , cât și în motivarea apelului , nu se arată care au fost mijloacele amăgitoare ; manoperele dolosive , folosite de intimatul inculpat C. R. la încheierea convenției din 04.02.1993.

Nici nu s-a făcut dovada , că partea civilă a încheiat convența, numai ca urmare a folosirii unor mijloace de inducere în eroare de către inculpar, iar în lipsa acestora partea civilă, nu ar fi consimțit la încheierea convenției.

Ori, atâta vreme cât nu s-a făcut dovada că pentru încheierea convenției de partea vătămată, inculpatul s-ar fi folosit de vreun mijloc de inducere în eroare, în lipsa căruia partea vătămată , nu ar fi consimțit la perfectarea înțelegerii în cauză este vorba de o simplă neexecutare a unei obligații din cadrul unei convenții civile.

Trecerea din domeniul civile în cel penal, are loc numai atunci, când fie la încheierea convenției , fie pe parcursul executării ei , partea care nu a respectat convenția s-a folosit de mijloace amăgitoare pentru a o convinge pe cealaltă parte ca își va respecta obligația .

Mai mult , chiar în legătură cu cele două acte din 04.02.1993 și 29.04.1993, din probele administrate ,nu rezultă în nici un chip , ,, inducerea în eroare a părții civile M. F. prin prezentarea unei situații a societății, alta decât cea reală”, întrucât chiar din actul de primire a banilor rezultă explicit că achiziționarea utilajelor urma să fie făcută pe numele inculpatului ca persoană fizică și exploatat ulterior de societatea constituită.

Potrivit art. 215 ain. 3 cod penal constituie infracțiune ; ,, inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât fără această eroare , cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate .”

Din această dispoziție , coroborată cu cerințele înscrise la alin.1 din același text de lege , rezultă că pentru desfășurarea unei activități de inducere sau menținere în eroare a persoanei vătămate , prin manopere frauduloase fără de care nu s-ar fi încheiat contractul.

Ori, în cazul în care părțile au fost de bună credință cu ocazia încheierii contractului , nu se poate vorbi de existența unei acțiuni frauduloase de inducere în eroare și deci nici de săvârșirea infracțiunii de înșelăciune în convenție.

Faptul că ulterior , pe parcursul executării contractuale una din părți nu-și îndeplinește obligația asumată , nu poate fi asimilat cu o activitate de inducere în eroare sau cu o manoperă frauduloasă de genul celor încriminate prin art. 215 cod penal.

Prin urmare , în cazul în care una din părți nu-și respectă obligația la care convenit, partea lezată se poate adresa instanței civile – comerciale, pentru a hotărâ cu privire la încălcarea de către celaltă parte a prevederilor înscrise în contract.

Este de observat , că în speța dată încheierii convenției , inculpatul nu s-a folosit de nici o manoperă care să inducă în eroare pe partea vătămată, deoarece la această dată și-a luat angajamentul ca persoană fizică, în nume propriu și nu ca reprezentant al societății.

În speța nu este îndeplinită nici condiția existenței prejudiciului, a pagubei.

Suma de 27.000 USD, reprezintă aportul părții vătămate M. F. la constituirea Societății Comerciale MC INTERNAȚIONAL S.R.L. , la care s-a adăugat și aportul inculpatului ; teren, munca sa, închirierea centralei termice și astfel, conform expertizei s-a realizat o investiție de 56.169 USD, care aparține în proporție de 50% și părții civile.

Neîntemeiate sunt și criticile referitoare la reținerea de către instanța de fond a faptului ca suma de 22.000 USD putea îmbrăca forma unui împrumut între părți.

Acest lucru rezultă din conținutul plângerii penale adresate Parchetului și înregistrată sub nr. 2042/03.06.1997, deoarece se folosesc expresiile ; pe data de 04.02.1993, la solicitarea învinutului i-am împrumutat acestuia suma de 22.000 USD.”

Aceleași expresii sunt precizate și în cererea reconvențională depusă la dosarul civil 506/1996 al tribunalului Constanța; ,, unde se solicită obligarea pârâtului la plata sumei de 17.500 USD, suma pe care mi-o datorează cu titlul de împrumut.”

În legătură cu fapta din 04.02.1993, aceasta a mai făcut obiectul unor cercetări, unde s-a conchis în referatul de terminarea urmăririi penale , că ; ,, împrumutul a fost realizat înainte de înființarea societății și a avut caracterul unui contract de împrumut, iar pe de altă parte inculpatul a respectat condițiile , respectiv a vândut societății atât linia de fabricație cât și imobilul teren și construcție și astfel încât procurorul nu a dispus trimiterea în judecată.”

Cu privire la cel de al doilea motiv de apel, privind prescripția răspunderii penale, procurorul oral a precizat ca și-l modifică, deoarece , nu sunt întrunite dispozițiile art. 122 lit. d cod penal.

Deși în apelul său partea civilă aduce în discuție și alte aspecte , acestea nu pot face analiza apelului, conform art. 137 cod procedură penală, învinuirea se referă la faptă și la persoană.

Concluziile expertizelor efectuate în cauză tehnică și contabilă ,nu pot fi înlăturate pe baza unor presupuneri ,deoarece s-a stabilit ca patrimoniul S.C. M.C. INTERNAȚIONAL SRL, îl reprezintă 59.169 USD , la care trebuiesc adăugate și alte activități desfășurate de inculpat și neremunerate.

Totodată, nu au fost încălcate nici dispozițiile art. 75 din Legea nr. 31/1990, deoarece din act se reține , că celălalt asociat a fost de acord ca inculpatul ,că achiziționeze bunurile în nume propriu , anterior înființării societății și apoi să le depună ca aport .Numai pentru modificarea actului constitutiv se cere întrunirea adunării generale.

Față de aspectele evidențiate ,instanța apreciază că apelurile sunt nefondate , astfel încât le va respinge , considerînd ca fiind legală și temeinică sentința instanței de fond.”

In concluzie ,

Asupra tuturor aspectelor pe care le-a reținut instanța de fond și de apel, rugăm ca instanța de control judiciar , să rețină.

Ne aflăm în fața unui contract de împrumut, deoarece s-a făcut dovada ca în momentul discutării în vederea derulării afacerii și primirii sumei de 22.000 USD intimatul C. R. a fost de totală bună credință, nefăcându-se în nici un mod dovada , ca ar fi intenționat să inducă în eroare ori să mențină în eroare partenerul de afaceri.

Dimpotrivă a pus la dispoziție resursele economice de care dispunea ; terenul, a depus o muncă stăruitoare și diligențe necesare ,pentru ca obiectivul afacerii să se deruleze cu multitudinea de impedimente care au intervenit.

Partea vătămată nu poate susține , că a fost în eroare din moment ce a achiesat prin procurist la toate mijloacele și modalitățile de derulare , cât și partea cuvenită subsemnatului.

Parcatica judiciară este constatată cu privire la condițiile când o faptă poate constitui infracțiunea de înșelăciune în convenții,exemplu;

„ Fapta celui care convenind ca o persoană să-i efectueze o anumită lucrare , a executat-o în condiții necorespunzătoare ,producându-i o pagubă, în cazul în care nu s-a dovedit inducerea în eroare, nu constituie infracțiunea de înșelăciune ci o faptă cu caracter civil”.; Repertoriul de practică judiciară în materie penală pe anii 1969 -1975 Editura Științifică și Enciclopedică București , 1977, p.145..

Elementele constitutive ale infracțiunii de înșelăciune în convenție nu sunt îndeplinite deoarece intenția intimatului a fost de la început , ca prin aport personal să contribuie la constituirea unei societăți comerciale având ca obiect de activitate acela convenit cu partea civilă.

Motivele de recurs invocate de Parchetul de pe lângă Tribunalul Constanța sunt aceleași care au fost invocate și în apel, fără a aduce alte argumente ori alte interpretări date prin lege , prin doctrina ori prctica judecătorească.

Partea civilă pretinde că a fost indusă și menținută în eroare cu privire la relația cu intimatul, ori în actul încheiat la data de 04.02.1993 rezultă fără echivoc ; ... urmează să-i folosesc în scopul achiziționării utilajelor ce vor fi puse la dispoziția S.C. MC INTERNAȚIONAL SRT, pentru îndeplinirea obiectului de activitate .”

În dicționarul limbii române moderne cuvântul „ achiziție se referă la a „, procura ,, ceea ce am făcut ; am procurat utilajele necesare firmei care a fost înființată la data de 09.03.1993.

În momentul înmânării sumei de 22.000 USD partea civilă cunoștea că făcusem comanda pentru utilaje încă din anul 1992, ca și faptul că imobilul construit pe terenul subsemnatului fusese edificat la 15.12.1992.

Nu mă fac răspunzător nici sub aspect penal , dar nici sub forma dolului civil,deoarece de la început nu am ascuns nimic .Am fost de bună credință, iar operațiunile s-au derulat pe etape în funcție de resursele și aportul părților.

Am făcut dovada că imobilul a fost construit în nume propriu, înainte de înființarea societății și am acceptat ca împrumutul să constituie aport din capital pîn utilajele ce urmau a fi achiziționate, pentru care exista o comandă din anul 1992.

Relațiile dintre părți începând cu a doua jumătate a anului 1992, s-a realizat sub semnul buneii credințe din partea inculpatului intimat.

Reanalizând cu finețe toate probele dosarului , în apărarea mea susțin și de această dată , că fapta pentru care am fost trimis în judecată , nu este de natura penală, deoarece elementul esențial, intenția de a induce ori de a menține în eroare pe partea vătămată nu a fost dovedită.

Conculziile susținute în fața instanței de fond și de apel , rămân aceleași în ceea ce privește textele de pe baza cărora , am solicitat achitarea.

În subsidiar, trebuie avut în vedere și faptul că a intervenit termenul de prescripție , deoarece dacă se pretinde că inducerea în eroare s-ar fi produs la data de 04.02.1993, la acea dată potrivit art. 215 alin. 3 cod penal , fapta de înșelăciune în convenție se pedepsea cu închisoare până la 3 ani.

Conform prevederilor art- 122 alin. 1 lit. d. Cod penal , în vigoare la acea dată 04.02.1993, prescripția înlătură răspunderea penală , după trecerea a 5 ani , când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de un an, dar care nu depășește 5 ani.

De la data de 04.02.1993 s-au împlinit 10 ani și opt luni.

În acest caz, dacă ar trebui să analizăm textele cu privire la prescripție chiar în situația în care aceasta ar fi fost îndeplinită , urmează a se face aplicarea prevederilor art. 124 cod penal cu privire la prescripția specială, text pe care îl enunțăm;

„ Prescripția înlătură răspunderea penală oricâte întreruperi ar interveni, dacă termenul de prescripție prevăzut în art. 122 este depășit cu încă jumătate.”

Cum nu am fost condamnat definitiv în cadrul termenului prevăzut de art. 122 alin.1 lit. d cod penal, constatarea prescripției ar fi o modalitate care se aplică în mod implicit înlăturării răspunderii penale.

Pentru toate motivele arătate vă rog;

- Să respingeți ca nefondate recursurile declarate de Parchetul de pe lângă Tribunalul Constanța și al părții vătmate M. F. prin procurist;

- Să mențineți în totalitatea sentința penală nr. 1105/29.05.2002 pronunțată de judecătoria Constanța , în dosarul nr. 467/2001 și decizia nr. 918/22.10.2002 pronunțată de tribunalul Constanța în dosarul nr. 1356/2002”.

Instanța a pronunțat în fina soluția de achitare a inculpatului C.R.